

k u r s n í s o u d návrh zamítl. **D ů v o d y:** Podle § 1 zákona ze dne 5. května 1933, čís. 74 sb. z. a n. odloží soud v exekučních věcech proti zemědělcům, zahájených již v den, kdy zákon nabude účinnosti (t. j. 9. května 1933), na návrh dlužníka výkon prodeje (dražby) věci movitých nebo nemovitých na dobu po 31. prosinci 1933. Třetí paragraf téhož zákona stanoví, že se předpis § 1 (mimo jiné) nevztahuje na věci, nesouvisející s provozováním zemědělského podniku. Prvý soud odložil exekuce na jmění movité z důvodu, že, hledě k posudku znalce, pokládá dlužníky za zemědělce. Náзору tomu však nelze přisvědčiti. Zákon ovšem nijak blíže nevymezuje pojem zemědělce, ale pod označením tím lze rozuměti jen osoby, zabývající se rolnictvím, nikoli i jiné osoby, třebaže výtěžek jejich práce jest také výsledkem vzdělávání půdy, jak jest tomu na př. u zahradníků nebo pěstitelů růží, neboť ti spadají pod živnostenský řád, provozující živnosti. Kdyby byl chtěl zákon i takovéto osoby chrániti, byl by užil širšího označení, nikoli slova »zemědělec«, jehož se užívá vždy jen u příslušníků stavu rolnického. Otázka tato jest otázkou právní, o níž nemůže rozhodnouti znalec. Jak patrně z odhadního protokolu tvoří všechny pozemky dlužníkům připsané, i ty, které dosud jsou označeny jako role v pozemkové knize, zahradu a nelze tedy říci, že dlužníci provozují zemědělský podnik. Jako příslušenství také uvedeny jen věci související s provozováním zahradnictví. Nehledíc k tomu, nesouvisejí ani všechny zabavené věci s provozováním zahradnictví, nýbrž jen některé z věcí v zájemném protokolu uvedených, totiž nejvýše věci pod pol. 9—27, 29—33, 100—104, takže, i kdyby bylo lze přistoupiti na názor, že jde o zemědělce, mohl by býti výkon prodeje odložen nejvýše co do těchto položek.

N e j v ý š š í ' s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Rekursní soud, zamítnuv návrh povinných, učiněný podle zákona čís. 74/33 na odklad dražby jejich movitostí, nepochybil. Jde o to, zdali povinni jsou po rozumu uvedeného zákona zemědělci. Koho jest pokládati za zemědělce, řečený zákon nestanoví, nýbrž ponechává soudu, aby podle zjištěných skutečností rozhodl, zdali v jednotlivém případě jde o zemědělce, či nikoli. Popsání nemovitostí dlužníků a zařízení na nich v odhadním protokole svědčí tomu, že dlužníci provozovali na pozemcích obchodní zahradnictví. Provozující tuto živnost nejsou povinni zemědělci ve smyslu zákona čís. 74/33 a jeho ustanovení se na ně nehodí. Zamítl proto rekursní soud návrh povinných právem.

Čís. 12919.

Smlouvy ujednané s dlužníkem před zavedením vnucené správy zůstávají v platnosti a jsou pro vnuceného správce závazné. Vnucený správce jest zejména povinen snášeti, by třetí osoba vykonávala ve spravované nemovitosti právo k užívání bytu, jež jí poskytl dlužník smlouvou uzavřenou před zahájením vnucené správy.

(Rozh. ze dne 19. října 1933, Rv I 1732/33.)

Vnucený správce nemovitosti náležející Evženu K-ovi, domáhal se toho, by byli vyklizeni z bytu otec a sestra dlužníková. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, máje za to, že žalovaní obývají byt výprosu. Odvolací soud žalobu zamítl. Důvody: Odvolací soud zjistil, že se Evžen K., kupuje nemovitost, o niž tu jde, zavázal žalovaným, že jim bude poskytovat doživotní volný byt v domě jako vzájemné plnění za bezúročnou zápůjčku poskytnutou mu žalovanými ku koupi domu. Vzhledem k tomuto zjištění jest posuzovati věc s jiného právního hlediska. Mylný jest názor prvního soudu, že může jíti jen o výprosu ve smyslu § 974 obč. zák. Předpisy zákona o výprose nemohou tu vůbec přijíti v úvahu, ježto bylo mezi Evženem K-em jako vlastníkem nemovitosti a žalovanými ujednáno, že jest jim vyhraženo právo bytu na doživotí. Není tu proto výprosy, ježto o nezávazné výprose lze mluvit jen, nebyla-li smluvena ani doba, ani účel užívání. Jest sice správné, že žalovaní nenabylí věcného práva, nýbrž jen osobní pohledávku s obsahem věcného práva, osobní právo na užívání bytu, tudíž právo bytu, jež není účinné proti třetím osobám, jež však ukládá vlastníku, by dovolil právo bytu po smluvený čas. Podle § 111 ex. ř. musí vnucený správce vstoupiti do nájemních a pachtovních smluv, uzavřených dlužníkem, a jedná místo dlužníka, jenž ovšem musí uznávati všechna opatření vnuceného správce, jež správce činí v mezích zákona, takže smlouvy uzavřené v tomto rámci zavazují dlužníka i po době správy (Neumann, komentář k ex. řádu). V souzeném případě nejde o nájemní smlouvu, nýbrž o smlouvu uzavřenou před zahájením vnucené správy, podle níž dlužník jako vlastník nemovitosti, jež jest nyní ve vnucené správě, vyhradil svému otci a své sestře na doživotí užívání bytu v této nemovitosti jako osobní právo. Právě tak, jako jsou pro vnuceného správce závazné smlouvy nájemní a pachtovní, zavazují ho i jiné smlouvy, uzavřené dlužníkem před zahájením vnucené správy, pokud se týkají nemovitosti, a jest vnucený správce povinen uznávati taková nabytá práva třetích osob.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Dovolání, uplatňující jen dovolací důvod nesprávného právního posouzení (§ 503 č. 4 c. ř. s.), není opodstatněno. Odvolací soud zjistil, že se dlužník Evžen K. při koupi nemovitosti žalovaným zavázal poskytnouti jim jako vzájemné plnění za bezúročnou zápůjčku 136.000 Kč prvním žalovaným mu poskytnutou, doživotní volný byt v domě č. p. 40 ve V., a že spolužalovaná od roku 1930 své smluvní právo bydlení, jež měla dříve v jiném bytě, vykonává ve sporném bytě spolu s prvním žalovaným. Správně uznal odvolací soud ze zjištěných skutečností, že tu jde o smlouvu uzavřenou před zahájením vnucené správy, kterouž dlužník poskytl žalovaným doživotní osobní právo k užívání bytu, a že vnucený správce je smlouvou tou vázán. I odkazuje se dovolatel ke správným, stavu věci i zákonu vyhovujícím důvodům napadeného rozsudku, k nimž se dodává: Podle §§ 109 a 110 ex. ř. jest vnucený správce oprávněn na místě dlužníka požadovati od třetích osob plnění dlužníku

povinná a zadržaná, patří-li k užitkům spravovaného předmětu. Z ustanovení toho vyplývá, že se zachovávají v platnosti smlouvy ujednané s dlužníkem před zavedením vnucené správy a že smlouvy dlužníka jsou pro vnuceného správce závazné. Co do nájemních a pachtovních smluv uznává to § 111 ex. ř. výslovně a nelze důvodně tvrditi, že tím byla stanovena výjimka (rozhod. č. 5173 sb. n. s.). Dovolatel poukazuje k odůvodnění svého názoru, že vnucený správce není povinen snášeti, by žalovaná strana vykonávala svá domnělá práva, na komentář Dr. Neumann—Dr. Lichtblau k exekučnímu řádu z r. 1928, str. 404 a 439, kde však otázka tvořící předmět tohoto sporu se neprobírá, nýbrž se jen praví, že z a b a v e n í příjmů, které teprve budoucně po odevzdání nemovitostí vnucenému správci dospějí, pozbývá zavedením vnucené správy právní účinnosti.

Čís. 12920.

Vnucený správce jest oprávněn (§ 109 ex. ř.) dáti zaměstnanci spravovaného statku výpověď, aniž k tomu potřebuje svolení exekučního soudu podle § 112 ex. ř. Rozhodl-li exekuční soud přece o svolení, odepřev je, pokud se týče vzav zpět výpověď danou vnuceným správcem, nelze toto usnesení exekučního soudu považovati za opatření podle § 114 první odstavec ex. ř. a nebylo vymáhajícimu věřiteli bráněno, by je nenapadl rekuresem.

(Rozh. ze dne 19. října 1933, R II 369/33.)

Dne 27. června 1932 žádal vnucený správce Karel Š. exekuční soud o svolení k výpovědi Jiřího P-a, účetního na spravovaném velkostatku, ke dni 1. července 1932, s odůvodněním, že jednak jeho služeb nepotřebuje, jednak, že ho nemůže z výnosu vnucené správy vydržovati, ani platiti. Exekuční soud dal vnucenému správci Karlu Š-ovi zmocnění, by podle volného uvážení dal Jiřímu P-ovi výpověď ve smyslu § 19 zák. o statkových úřednících. Vnucený správce dal Jiřímu P-ovi dne 1. září 1932 šestiměsíční zákonnou výpověď, která dne 28. února 1933 vypršela. Toto usnesení okresního soudu nikdo nenapadl. Podáním ze dne 27. února 1933 brojil Jiří P. proti výpovědi a navrhl, by soud podle §§ 109 a 112 ex. ř. prohlásil dopis vnuceného správce ze dne 1. září 1932 za bezúčinný. Soud prvé stolice usnesením ze dne 29. června 1933 původní své rozhodnutí změnil tím způsobem, že svolení k rozvázání služebního poměru vzal zpět a nařídil vnucenému správci, aby vzal zpět výpověď a aby dokonce propuštěný účetní Jiří P. byl o všech důležitých úkonech zpravován a respektován jako zástupce dlužnice. R e k u r s n í s o u d zrušil k rekursu vymáhajícího věřitele napadené usnesení a poukázal Jiřího P-a s jeho nárokem na pořad práva. D ů v o d y: Podle názoru rekursního soudu služební poměr Jiřího P-a byl pravoplatně rozvázán a uplynutím výpovědní lhůty 28. února 1933 zanikl. Exekuční soud, uděliv svolení k rozvázání služebního poměru dne 28. července 1932, jest tím vázán a nemůže novým napadeným usnesením utvořiti právní stav, který by vnucené správě a tím i vymáhajícímu